

ТЕОРЕТИЧНА І ДИДАКТИЧНА ФІЛОЛОГІЯ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

СЕРІЯ «ПЕДАГОГІКА»

ВИПУСК 26

УДК: 378.147: [811. 161.2'373: 8'243]

Вікторія Костюшко

ORCID iD: orcid.org/0000-0002-3763-8038

аспірант.

асистент загальноуніверситетської кафедри мовної освіти

Херсонського державного університету,

вул. Університетська. 27, 73000, м. Херсон, Україна,

victoriaburyk.2015@gmail.com

ЛЕКСИКОЛОГІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У СИСТЕМІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

У статті теоретично обгрунтовано поняття «лексикологічна компетентність». Визначено, що лексикологічною компетентністю є здатність індивіда на основі лексичних знань та рецептивних і репродуктивних лексичних умінь адекватно розпізнавати на слух та коректно оформлювати власне висловлювання, враховуючи особливості лексики, ситуацію спілкування та стилі мовлення, а також забезпечувати підтримку функціонування зазначених навичок на необхідному рівні та здійснювати постійний самоконтроль лексичного оформлення власного мовлення. Запропоновано модель лексикологічної компетентності, до компонентів якої входять лексичні знання, уміння та навички, загальна мовна усвідомленість або здатність студента-іноземця використовувати їх в усіх видах мовленнєвої діяльності, а також особистісні якості інокомуніканта.

Ключові слова: лінгводидактика, українська мова як іноземна, компетентнісний підхід, лексикологічна компетентність, компоненти лексикологічної компетентності інокомуніканта.

В статье теоретически обосновано понятие «лексикологическая компетентность». Определено, что лексикологической компетентностью является способность индивида на основе лексических знаний и рецептивных и репродуктивных лексических умений адекватно распознавать на слух и корректно оформлять собственное высказывание, учитывая особенности лексики, ситуацию общения и стили речи, а также обеспечивать поддержку функционирования указанных навыков на необходимом уровне и осуществляют постоянный самоконтроль лексического оформления собственной речи. Предложена модель лексикологической компетентности, компонентами которой являются лексические знания, умения, навыки, общая языковая осознанность или способность студента-иностранца

использовать их во всех видах речевой деятельности, а также личностные качества коммуниканта.

Ключевые слова: лингводидактика, украинский язык как иностранный, компетентностный подход, лексикологическая компетентность, компоненты лексикологической компетентности инокоммуниканта.

The paper theoretically substantiates the concept of «lexicological competence». It has been determined that lexicological competence is individual's ability on the basis of lexical knowledge-and receptive and reproductive lexical skills to identify orally and issue correctly his own statement, taking into consideration peculiarities of lexicon, communicative situation, and speech styles, and to support the functioning of those skills at the required level and to exercise constant self-control lexical design their own broadcast. The model of lexicological competence that includes lexical knowledge, abilities, skills, general linguistic awareness or student's ability to use them in all kinds of speech activity, and his personal qualities is proposed.

Key words: language teaching methodology, Ukrainian as a foreign language, competence approach, lexicological competence, constituents of foreign student's lexicological competence.

Актуальним завданням сучасної української лінгводидактики є реалізація компетентнісного підходу до навчання, що передбачає спрямованість освітнього процесу на формування і розвиток ключових компетентностей мовної особистості. Це стосується не лише навчання української мови як рідної, але і як іноземної.

Оскільки в трактуванні понять «компетенція» та «компетентність» немає однозначності, лінгводидактична наука стикається з проблемою термінологічного визначення здатності інокомунікантів оволодіти лексичною стороною української мови, зокрема одні науковці визначають її як «лексичну компетенцію», інші – як «лексичну компетентність». Відповідно виникають труднощі і у визначенні структури її.

Студіювання наукових джерел в аспекті обраної проблеми свідчить про активізацію інтересу дослідників до навчання іноземних студентів української мови, зокрема, увагу приділено питанню формування орфоепічних умінь і навичок з української мови (Н. Василенко); подоланню фонетичної інтерференції в процесі вивчення української мови (Т. Кірик); проблемі викладання української мови як іноземної в умовах білінгвізму (О. Колтунов, О. Сікорська, Т. Оладько); лінгвометодичним основам укладання підручника з української мови як іноземної (І. Вальченко, Б. Зінкевич-Томанек, С. Чезганов, Я. Прилуцька); лінгвістичним основам методики викладання граматики української мови як іноземної (З. Мацюк, Л. Паламар, Н. Станкевич); навчанню професійно зорієнтованого діалогічного мовлення іноземних студентів (Г. Іванишин); реалізації крос-культурного підходу до навчання української мови іноземних студентів

(З. Бакум, Г. Дідук-Ступ'як, О. Пальчикова); формуванню аудитивних умінь іноземних слухачів підготовчого відділення у процесі навчання української мови (О. Федорова), формуванню лінгвокраїнознавчої компетентності іноземних студентів технічних спеціальностей у процесі навчання української мови (Л. Береза) тощо.

Проблема формування лексикологічної компетентності є предметом дослідження багатьох учених-лінгводидактів, проте зміст, структура та місце її в системі навчання іноземних студентів української мови і нині залишається лакуною для наукових пошуків.

Мета статті – схарактеризувати зміст та структуру лексикологічної компетентності студентів-іноземців у процесі навчання української мови.

Основним документом, що описує досягнення тих, хто вивчає іноземні мови у країнах Європи, є Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти. Системна сутність Рекомендацій означає спробу розглянути людську мову шляхом розкладання комунікативної компетенції на окремі компоненти, що полегшить на практиці уточнення цілей навчання й опису різного роду досягнень згідно з різноманітними потребами, характерами та здібностями тих, хто вивчає мову. Комунікативна компетенція охоплює лінгвістичний, соціолінгвістичний та прагматичний компоненти, до яких входять знання, уміння й навички (Common European framework..., 2004). Лінгвістичний компонент містить лексичні, фонологічні, синтаксичні знання і вміння та інші параметри мови як системи незалежно від соціолінгвістичного значення цих параметрів та прагматичних функцій реалізації їх.

Розрізняють такі основні субкомпоненти лінгвістичної компетенції, як лексичну, граматичну, семантичну, фонологічну, орфографічну та орфоепічну. При цьому *лексичну компетенцію* визначено як «знання і здатність використовувати мовний словниковий запас, що складається з лексичних та граматичних елементів» (Common European framework..., 2004), а *семантична компетенція* «розглядає здатність учня усвідомлювати і контролювати організацію змісту» (Common European framework..., 2004), охоплюючи питання значення слова (зв'язок слова із загальним контекстом, внутрішньолексичні зв'язки, такі як синоніми/антоніми, гіпонімія, колокація, відношення типу «частина-ціле», компонентний аналіз, еквівалентність під час перекладання).

Досвід успішної реалізації зазначених вище компетенцій доцільно, на нашу думку, окреслити як «лексикологічна компетентність», оскільки мета вивчення студентами-іноземцями вишівського курсу української мови не зводиться до простого заучування слів.

Опрацювавши автореферати дисертаційних робіт, монографії, низку статей, навчальних посібників з української мови для іноземних студентів, тлумачні словники тощо, ми не виявили тлумачення цього терміна. З терміним словосполученням «лексикологічна компетентність» стикаємося лише у статті В. Каліш «Формування лексикологічної компетентності майбутніх учителів-словесників у процесі вивчення морфологічних

явищ» (Каліш В., 2012), однак дослідниця використовує її на позначення системи сформованих у процесі навчання у ВНЗ наукових поглядів і переконань, стійких знань усіх особливостей лексико-семантичного рівня мови, практичних умінь і навичок розпізнавати, аналізувати, використовувати лексичні засоби у процесі продукування і сприйняття висловлювань різних типів, стилів і жанрів відповідно до комунікативної мети та з урахуванням ситуації спілкування, а також готовність майбутнього вчителя-словесника до роботи з лексичними явищами у подальшій професійній діяльності.

Лексикологічною компетентністю ми називаємо здатність індивіда на основі лексичних знань та рецептивних і репродуктивних лексичних умінь адекватно розпізнавати на слух та коректно оформлювати власне висловлювання, враховуючи особливості лексики, ситуацію спілкування та стилі мовлення, а також забезпечувати підтримку функціонування зазначених навичок на необхідному рівні та здійснювати постійний самоконтроль лексичного оформлення власного мовлення.

Варто зазначити, що в сучасній методичній науці відсутній єдиний підхід до визначення структури лексикологічної компетентності, яку в науковій літературі ще й називають лексичною.

О. Шамов, оперуючи поняттям «лексична компетенція» та підкреслюючи його системний характер, виділяє такі структурні компоненти її: мотиваційний, пізнавальний (когнітивний), практичний, рефлексивний і поведінковий (Шамов А., 2007).

Мотиваційний компонент визначає цілі та мотиви навчання лексики, стимулює активність студентів у вивченні іноземної мови.

Пізнавальний, або когнітивний компонент, відповідає за сформовані знання про лексичні одиниці, а також активність у подальшому практичному використанні їх.

Практичний компонент забезпечує вміння застосовувати і сприймати лексичні одиниці в процесі комунікації.

Рефлексивний компонент спонукає аналізувати рівень володіння і правильність використання засвоєних лексичних одиниць у мовленні.

Поведінковий компонент забезпечує вміння самостійної роботи з лексичними одиницями.

Р. Мартинова, моделюючи зміст навчання лексики, зазначає, що лексика поділяється на активну й пасивну, і відповідно до всього поділу, структуру змісту навчання варто розглядати окремо для пасивного та активного запасу лексичних одиниць (Мартинова Р., 2007). На її думку, під час відбору активної лексики варто орієнтуватися на низку принципів, а саме: цінність із позиції семантики лексичних одиниць; сполучуваності з іншими лексичними одиницями; нейтральної стилістичної забарвленості; морфологічних перетворень уже відомих лексичних одиниць за допомогою суфіксальних та префіксальних перетворень та ін. Щодо структури змісту навчання активної лексики, дослідниця відносить до неї такі основні компоненти:

– види лексичних знань – знання найбільш поширених значень (семантики) конкретної лексичної одиниці для розуміння та свідомого засвоєння її, правил читання та правопису лексичних одиниць, для безпомилкового відтворення їх у всіх видах мовленнєвої діяльності, знання граматичних правил уживання лексичних одиниць у певному контексті та міксування лексичних одиниць для їх поєднання в словосполучення, речення та мікротексти;

– види лексичних навичок – навички розпізнавання лексичних одиниць у різнопланових контекстах, відтворення лексичного матеріалу (у реченні, фразі) рідною та іноземною мовами під час зорового та слухового контакту з лексичними одиницями;

– види лексичних умінь – миттєве відтворення лексичних одиниць у реченні, фразі, бесіді, діалозі та інших видах мовленнєвої діяльності без підготовки, написання лексичних одиниць у різноманітних ситуаційних задачах (зв'язному монологі, простому реченні тощо).

У структурі змісту навчання пасивної лексики Р. Мартинова виокремлює такі його елементи:

– набуття лексичних знань як розвиток здатності миттєво та правильно відтворювати лексичні одиниці іноземної мови рідною;

– формування лексичних навичок – здатності миттєво та правильно відтворювати і розпізнавати лексичні одиниці іноземної мови в певному контексті (речення, фраза та ін.) рідною мовою;

– розвиток лексичних умінь (рецептивних та репродуктивних):
рецептивні – стосуються розуміння значення і змісту лексичних одиниць під час зорового чи слухового контакту з ними в різних видах спілкування;
репродуктивні – здатності миттєво та правильно застосовувати лексичні одиниці, які студенти відтворюють із пасивного запасу лексики, у різних видах зв'язного мовлення (діалог/монолог).

З психолінгвістичного погляду різниця між двома видами згаданих вище лексичних умінь полягає в напрямку руху думки: під час рецептивних процесів думка рухається від форми слова до його змісту, а під час репродуктивних навпаки – від змісту до форми.

Отже, до структури лексикологічної компетентності зараховуємо, з одного боку, лексичні знання, уміння та навички, з іншого – загальну мовну усвідомленість або здатність студента-іноземця використовувати їх в усіх видах мовленнєвої діяльності, а також особистісні якості інокомуніканта (рис. 1.).

Лексичними знаннями є відображення у свідомості інокомуніканта результату пізнання лексикологічної системи мови у вигляді поняття про цю систему і правил користування нею. До них відносимо знання:

– усної (для правильної вимови та розпізнавання й розрізнення лексичної одиниці на слух) і письмової (для правильного написання та розпізнавання і розуміння її під час читання) форм слова;

– семантики слова (денотативного і конотативного значень);

- про здатність слова мати антоніми, синоніми, омоніми, пароніми, стилістичну і соціокультурну забарвленість:
- синтаксичної і лексичної сполучуваності слова;
- типів словників;
- схожості та/або розбіжності в лексикологічних системах рідної та іноземної мов.

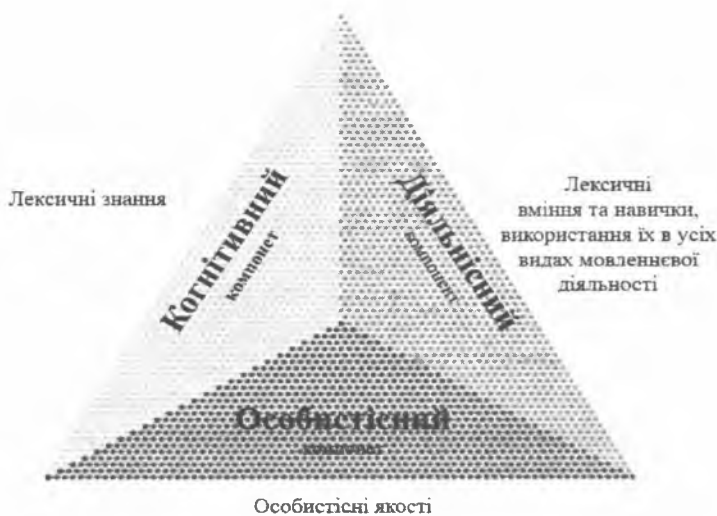

Рис. 1. Структура лексикологічної компетентності студента-іноземця

Функціонування лексичних знань у процесі спілкуванні забезпечують лексичні вміння та навички. Варто зазначити, що науковці у своїх роботах або зазначають про «лексичні вміння та навички», або використовують тільки поняття «лексичні вміння» чи «лексичні навички». З погляду педагогічної науки, різницю між вміннями і навичками визначено так: вміннями є знання в дії, а навичками – автоматизовані вміння.

1. У «Новому словнику методичних термінів і понять (теорія і практика навчання мови)» (Азимов Э., 2009) *лексичну навичку* визначено як автоматизовану операцію вибору лексичної одиниці, що відповідає задуму і нормам поєднання з іншими одиницями у продуктивному мовленні, а також автоматизоване сприйняття й асоціювання зі значенням під час рецептивного мовлення. При цьому термін «лексичні вміння» в зазначеному словнику відсутній.

2. За визначенням С. Шатілова, лексичними навичками є навички інтуїтивно правильно розуміти і вживати іншомовну лексику на основі мовленнєвих лексичних зв'язків між слухомовленнєвомоторною і графічною формами слова та значенням його, а також зв'язків між словами іноземної мови (Шатілов С., 1986).

Рецептивні лексичні навички – це навички сприймати й розуміти лексичну одиницю в усному та писемному мовленні, а саме:

- упізнавати, диференціювати та ідентифікувати усну і письмову форми лексичної одиниці;
- співвідносити лексичну одиницю з відповідним об'єктом чи явищем;
- здогадуватись про значення лексичної одиниці.

Репродуктивними лексичними навичками називають навички використовувати лексичні одиниці в усному чи писемному мовленні, що передбачає:

- виклик лексичної одиниці із довготривалої пам'яті;
- відтворення її в зовнішньому мовленні;
- миттєве поєднання лексичної одиниці з іншими словами, що утворюють синтагму і фразу за правилами лексичної сполучуваності;
- вибір відповідного стилю (офіційний/неофіційний).

С. Шатілов також оперує поняттям «мовленнєві лексичні навички» указуючи на те, що вони лежать в основі всіх видів мовленнєвої діяльності, отже слід формувати лексичні навички аудіювання, говоріння, читання та письма.

М. Пентилюк розмежує лексичні вміння і лексичні навички (Пентилюк М., 2010). З погляду методики навчання української мови в школі, лексичними вміннями дослідниця називає здатність учня розвивати лексичну пильність, виділяти в мовленні окремі лексеми, з'ясовувати значення незнайомих слів, пояснювати значення використаних слів, працювати зі словниками, створювати власні висловлювання, застосовувати на практиці здобуті знання.

Навичками є здатність учня асоціювати графічний (звуковий) образ слова з лексичним значенням, визначати граматичну форму слова, встановлювати асоціативні зв'язки з іншими словами, розуміти зміст тексту (думки), здійснювати слуховий контроль за «формальною» правильністю слова, співвідносити слухові й мовленнєві відбитки слова із зоровим образом предмета (прямо чи опосередковано), співвідносити слова із ситуацією як системою взаємостосунків співрозмовників.

В. Бронська стверджує, що в результаті формування лексичної компетенції учні повинні продемонструвати вміння усвідомлено імітувати звуковий образ іншомовного слова, швидко знаходити слова в ментальному лексиконі, реконструювати когнітивний образ слова в природню мовну форму, виокремлювати предмет мовлення й організувати навколо нього лексичні одиниці, виражати одну і ту саму думку різними лексичними засобами (лексична гнучкість), з'ясовувати значення незнайомих слів за складниками їх, прагнути до виразності мовлення шляхом добору спеціальних лексичних одиниць, розв'язувати різними способами проблему недостатчі лексичних одиниць, здійснювати лексичну самокорекцію (Бронская В., 2012).

3. Загальна мовна усвідомленість пов'язана із взаємодією лексики, фонетики і граматики в мовленні, а також із лінгвістичною спостережливістю

учня, здатністю його до узагальнення результатів спостережень у вигляді вербальних і схематизованих правил, здатністю здійснювати контроль під час використання слів у процесі спілкування. Адже лексичні одиниці вивчаються не для того, щоб просто знати, а для того, щоб спілкуватися, користуючись ними у взаємозв'язку з іншими засобами: фонетичними, граматичними, невербальними тощо. Тобто навчання лексики не є самоціллю, а є засобом навчання всіх видів мовленнєвої діяльності.

4. Основною метою навчання іноземної мови є формування вторинної мовної особистості, здатної використовувати мову як засіб міжкультурного спілкування. Відомо, що вторинна мовна особистість формується під впливом первинної мовної особистості. Тому формування українськомовної лексикологічної компетентності студента-іноземця не може відбуватися без урахування особистісних якостей інокомуніканта, оскільки окрім уже засвоєних лексичних знань, сформованих умінь та навичок рідної мови, варто також брати до уваги професійне спрямування, когнітивний стиль студента тощо.

Формування лексикологічної компетентності, як і формування лексикологічних навичок, починається з нагромадження спостережень за функціонуванням слова в різноманітних контекстах (звукових та графічних). Це перший етап формування лексикологічної компетентності, пов'язаний із нагромадженням емпіричних знань.

Після цього студент робить первинне узагальнення про іншомовне слово, дає семантичну характеристику ядра слова, переходячи так до наступного етапу формування лексикологічної компетентності – рефлексивних знань про слово.

Третій етап формування лексикологічної компетентності пов'язаний з теоретичними знаннями про лексичний склад мови, що вивчається.

І нарешті заключний етап у розвитку лексикологічної компетентності полягає в розпізнаванні слів у текстах різної модальності, використанням одиниць активного лексичного мінімуму для розв'язання різноманітних комунікативних завдань. Цей етап безпосередньо пов'язаний із здійсненням практичних дій з іншомовним словом, на якому семантична компетентність інтегрується з іншими видами компетентностей: комунікативною, лінгвістичною, соціолінгвістичною, дискурсивною, стратегічною та соціокультурною.

Становлення лексикологічної компетентності забезпечується спеціальною стратегією, що має два аспекти. Перший пов'язаний з організацією й запам'ятовуванням лексичного матеріалу на основі спеціальних прийомів, що базуються на врахуванні особливостей когнітивної діяльності того, хто навчається. Другий аспект стратегії забезпечує засвоєння лексичних одиниць, семантичної інформації про них, відпрацювання навичок комбінування лексичних одиниць у найрізноманітніших мовленнєвих ситуаціях. Результати використання такої

стратегії та її аспектів виявляються в лексикологічній креативності та лексикологічній саморефлексії.

Показниками сформованості лексикологічної компетентності є здатність студента вирішувати завдання, пов'язані з засвоєнням іншомовного слова під час практичного використання його в мовленні на основі отриманих знань і відповідних умінь та навичок.

Лексична компетенція входить до структури лінгвістичного компоненту іншомовної комунікативної компетенції. Досвід успішного опанування лексичної сторони української мови студентом-іноземцем визначено як «лексикологічна компетентність». До складу лексикологічної компетентності входять лексичні знання, уміння й навички, загальна мовна усвідомленість або здатність студента-іноземця використовувати їх в усіх видах мовленнєвої діяльності, а також особистісні якості інокомуніканта.

Надалі доречним буде розглянути психологічні та психолінгвістичні передумови формування в іноземних студентів лексикологічної компетентності в процесі навчання української мови.

Список використаних джерел

1. Caro K., & Mendinueta N. R. Lexis, Lexical Competence and Lexical Knowledge: A Review. *Journal of Language Teaching and Research*, 8.2, 205–213. Бібліогр.: 76 назви, DOI: <http://dx.doi.org/10.17507/jltr.0802.01>.
2. Common European framework of references for languages: learning, teaching, assessment. Council of Europe. Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2004.
3. Азимов Э. Г. Новый словарь методических терминов и понятий (теория и практика обучения языка) / Э. Г. Азимов, А. Н. Щукин. – М. : ИКАР, 2009. – 448 с.
4. Бронская В. С. Теоретические основы формирования лексической компетенции у школьников / В. С. Бронская // Известия ПГПУ им. В. Г. Белинского. – 2012. – № 28. – С. 705–706. – Бібліогр.: 6 назв.
5. Каліш В. Формування лексикологічної компетентності майбутніх учителів-словесників у процесі вивчення морфологічних явищ / В. Каліш // Проблеми підготовки сучасного вчителя. – 2012. – № 6 (Ч. 1). – С. 191–197. – Бібліогр.: 4 назв.
6. Мартинова Р. Ю. Цілісна загальнодидактична модель змісту навчання іноземних мов : автореф. дис. ... докт. пед. наук : 13.00.09 «Теорія навчання» / Раїса Юріївна Мартинова. – К., 2007. – 44 с.
7. Пентилюк М. І. Методика навчання української мови в середніх навчальних закладах у таблицях і схемах : [навч. посіб.] / М. І. Пентилюк, Т. Г. Окуневич. – К. : Ленвіт, 2010. – 136 с.
8. Шамо́в А. Н. Лексические навыки устной речи и чтения – основа семантической компетенции обучаемых / А. Н. Шамо́в // Иностранные языки в школе. – 2007. – № 4. – С. 19–25.

9. Шатилов С. Ф. Методика обучения немецкому языку в средней школе / С. Ф. Шатилов. – М. : Просвещение, 1986. – 223 с.

References

1. Caro K., & Mendinueta N. R. (2017) Lexis, Lexical Competence and Lexical Knowledge: A Review. *Journal of Language Teaching and Research* 8.2, 205–213. – DOI: <http://dx.doi.org/10.17507/jltr.0802.01>.

2. Common European framework of references for languages: learning, teaching, assessment (2004) Council of Europe. Cambridge, UK: Cambridge University Press.

3. Azimov Je. G. (2009) *Novyj slovar' metodicheskikh terminov i ponjatij (teorija i praktika obuchenija jazyka) [A new dictionary of methods terms and concepts (language teaching theory and practice)]*. М. : IKAR, 448 (rus).

4. Bronskaja V. S. (2012) *Teoreticheskie osnovy formirovanija leksicheskoj kompetencii u shkol'nikov [Theoretical basis of lexical competence formation in pupils]*. *Izvestia of PGPU imeni V. G. Belinskogo*, 28, 705–706 (rus).

5. Kalish V. (2012) *Formuvannya leksy`kologichnoyi kompetentnosti majbutnix uchy`teliv-slovesny`kiv u procesi vy`vchennya morfologichny`x yavy`shh [Formation of future language teachers' lexicological competence in the process of morphology studing]*. *Problemy` pidgotovky` suchasnogo vchy`telya*, 6.1, 191–197 (ukr).

6. Martynova R. Yu. (2007). *Cilisna zagal`nody`dakty`chna model` zmistu navchannya inozemny`x mov [The integrated general didactic model of content of foreign language learning : extended abstract of candidate's thesis]*. Kyiv, 44 (ukr).

7. Penty`lyuk M. I. (2010) *Metody`ka navchannya ukrayins`koyi movy` v serednix navchal`ny`x zakladax u tably`cyax i sxemax : navch. posib [Methods of Ukrainian language teaching at comprehensive educational establishments in tables and schemes]*. К. : Lenvit, 136 (ukr).

8. Shamov A. N. (2007) *Leksicheskie navyki ustnoj rechi i chteniya – osnova semanticheskoy kompetencii obuchaemyh [Speaking and reading lexical skills – basis of student's semantic competence]*. *Inostrannye jazyki v shkole*, 4, 19–25 (rus).

9. Shatilov S. F. (1986) *Metodika obuchenija nemeckomu jazyku v srednej shkole [Methods of German language teaching at comprehensive school]*. М. : Prosveshhenie, 223 (rus).

*Статтю рекомендовано до друку
доктором педагогічних наук, професором,
проректором із наукової роботи
Херсонського державного університету
Омельчуком Сергієм Аркадійовичем*

Стаття надійшла до редакції 3 листопада 2017 року

Виктория Костюшко

аспирант.

ассистент кафедры языкового обучения
Херсонского государственного университета.
ул. Университетская, 27, 73000, г. Херсон, Украина.
victoriaburyk.2015@gmail.com

**ЛЕКСИКОЛОГИЧЕСКАЯ КОМПЕТЕНТНОСТЬ
В СИСТЕМЕ ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ СТУДЕНТОВ
УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА**

Viktoriia Kostiushko

PhD Student,

Lecturer at The Chair of Linguistic Education,
Kherson State University,
Universytetska str., 27, 73000, Kherson, Ukraine,
victoriaburyk.2015@gmail.com

**FOREIGN STUDENTS'
LEXICOLOGICAL COMPETENCE
IN THE SYSTEM OF UKRAINIAN LANGUAGE TEACHING**